

ZIJ   Het is niet gegaan zoals we verwacht hadden.
Het is niet goed afgelopen. Voor hem zeker niet.
De stad brokkelt af. Er beginnen gebouwen in te storten. Kwestie van tijd en alles is weg, niet veel
tijd ook. Eikel.
Zie hem nog staan, dat moment dat ene moment, handen uitgestrekt (ik ook trouwens).
Keek naar me, blik in z'n ogen van -
nou ja van alles.
Ik keek graag naar zijn handen.
Ze waren op hun mooist als ie ze naar me uitstreekte. En ik pakte ze vast, en hij bleef.
Dat moment, toen we besloten, we zitten dit samen uit, voor altijd en altijd of zolang als het duren
gaat. Toen we besloten, we blijven.
Hadden we beter niet kunnen doen.
Had ie misschien nog een kans gehad.
Had ie het misschien overleefd, nou. Wisten wij veel, we waren jong, jonger dan we ons kunnen
herinneren, onze lijven waren nog werkend en willend, en hij -
stond ie daar.
Handen uitgestrekt.
Een potje niet weg te gaan.
Een potje te blijven.
We waren elkaars eerste. Als je elkaars eerste bent dan maakt dat uit.
Er is niets anders. Één stad, twee inwoners, dat waren we.
Één stad, twee inwoners, ja dan kom je elkaar wel tegen ja.

-

Op het dak van de school.

HIJ   VAN MIJ!
ZIJ   Hij brult.
HIJ   ALLEMAAL VAN MIJ!
ZIJ   Brult ie, door de ochtend heen.
HIJ   DE HELE STAD, VAN MIJ!
ZIJ   Dwars erdoorheen.
HIJ   Het is zomer, hoogzomer, 's ochtends vroeg. Alles is wit licht.
ZIJ   We zijn kinderen.
HIJ   Nog net, schudden net de laatste restjes kind van ons af.

ZIJ We veranderen, onze lichamen, wat er jaren aan zat te komen lijkt zich nu in één zomer te voltrekken, een zomer waarin we iedere ochtend bezweet wakker worden en waarin we bijna misselijk zijn van hoe anders alles wordt.

HIJ Ik sta hele dagen onder de douche, probeer dat kind van me af te spoelen.

ZIJ Dit is het moment om elkaar tegen te komen.

HIJ Door de afvoer ermee.

ZIJ Dus we komen elkaar tegen.

HIJ Dus we komen elkaar tegen.

ZIJ Wedden dat ik – hee, schele – wedden dat ik zo ver kan spugen dat het spuug verdampt is voordat het de grond raakt? Wedden?

HIJ Is onze eerste ontmoeting.

ZIJ Weet jij niks meer van.

HIJ Wel.

ZIJ Waar zitten we?

HIJ Op het dak.

ZIJ Welk dak.

HIJ Van de oude basisschool.

Korte stilte.

ZIJ Ja oké.

HIJ Eindeloze lap dampend teer met verrassend eindige randjes. Loeiheet.

ZIJ Wat heb ik aan?

HIJ Bikini-touwtjes-ding.

ZIJ Waar klopt je hart?

HIJ In m'n keel.

ZIJ Fout.

HIJ In m'n kloten.

ZIJ Je voeten, waar zijn je voeten?

HIJ Schrapen bloot en hard langs de bakstenen muur waar ze vanaf bungelen, de stenen gloeien van de zon.

ZIJ Je handen.

HIJ Strak tegen me aangedrukt, bang om je aan te raken.

ZIJ Je hoofd.

HIJ Sprint duizend rondjes om jou heen.

ZIJ Valt bijna het mijne in, dat hoofd.

HIJ We zijn vijftien.

ZIJ Veertien. Hij is vijftien, een man. Ik ben veertien, een meisje.

HIJ Tussen ons in, een eindeloos leeftijdsverschil van tien maanden.

ZIJ Tien eindeloze verschrikkelijke maanden.

HIJ Dat ik al bestond en zij nog niet.

ZIJ Tien maanden waarin hij, baby, hilde en schreeuwde en niemand begreep waarom.

-

HIJ Dit is de zomerstad.
Dit is waar we wonen. Dit is waar we werken.
Waar we slapen, met de ramen open en de lakens klam.
Dit is de zomerstad.

Waar de warmte blijft hangen tussen de gebouwen, en waar het alleen op de daken uit te houden is. Waar je vingertoppen zijn dichtgeschroeid omdat alles dat je aanraakt heet is.

Waar lichamen zoveel warmte uitstoten, dat de lucht tussen twee lijven begint te trillen, als je elkaar bijna aanraakt.

Waar twee buiken aan elkaar plakken.

Waar geuren naar boven komen drijven, waar mensen een lijf zijn, een zwetend zinkend willend wensend lijf. Waar je overdag niet kan verbergen waar je vannacht in bed aan dacht.

Dit is de zomerstad.

Hier wonen wij.